

Odgovorni urednik:
J a k o b D i m n i k,
učitelj v Ljubljani.

Št. 24. Ljubljana, 16. grudna 1894. XXXIV. leto.

Vsebina: Na koncu leta. — Mrtvim tovarišem v spomin. — Svet večer. — „S.“ Deželna učiteljska konferencija v Gorici. — Književnost. — Naši dopisi. — Društveni vestnik. — Vestnik. — Uradni razpisi učiteljskih služeb. — Listnica. — Vabilo k običnemu zboru „Slovenskega učiteljskega društva“.

Na koncu leta.

Z današnje številko završuje „Učiteljski Tovariš“ svoj XXXIV. letnik. Ne dostaje nam soditi, v kolikej meri je izpolnil svojo nalogo, a tega smo si svesti, da smo v izvrševanju svoje težke naloge zastavljali vse svoje moči. V težavnem našem delovanju so nas požrtvovalno podpirali vrli naši sotrudniki in somišljeniki; oni so nam pomagali list ohranjati, oni so nam dajali v delu pogum. Prav prijetno dolžnost izpolnujemo, da v letošnji zadnji številki izrekamo vsem zvestim prijateljem srčno zahvalo ter jih ob enem prosimo, da nam tudi v novem letu ostanejo zanesljivi podporniki. Leto se je sicer končalo v življenju našega lista, ni se pa končala njegova doba in kakor se ozira danes uredništvo nazaj, tako gleda tudi naprej. Častiti čitatelji nam menda ne bodo šteli v zlo, ako spregovorimo danes nekoliko več besed — pro domo — o našem listu. Naš list se ne baha s svojimi spisi, tudi ne s pisatelji, če tudi smo mi zelo ponosni na-nje, ima pa obeh za potrebo in še malo več, tako, da je uredništvo vedno v zadregi s prostorom in bi prav lahko po trikrat na mesec izhajal, ko bi bil le gmotno boljše podpiran. Res je, da šteje list lepo število naročnikov, a za naš namen še vedno premalo. Posebno častitih gospic učiteljic imamo prav malo v naši sredi! In vendar hočejo biti enakopravne z učitelji. Jednake pravice — jednake dolžnosti! Pa tudi marsikteri učitelj je preveč mlačen v tem oziru. Jeden pravi, da dobiva list kot načelnik okrajne učiteljske knjižnice; drugi trdi zopet,

da ga dobiva od krajnega šolskega sveta in tretji pa od svojega tovariša itd. Pa ti še niso najhujši. Nekateri so pa naročniki pa ne — plačniki in ti so najnevarnejši za list, kajti največkrat nam — žal — ne pomaga niti dobra volja, niti obljuba, niti prošnja, niti skrajni trud, ampak jedino le denar. Čim več naročnikov-predplačnikov bode list imel, tim bolj neodvisen bode. Radi priznavamo, da je treba tudi od naše strani še mnogo storiti, a zatrjujemo tudi, da se bomo na napredek trudili z neupogljivo odločnostjo, če bode le list gmotno bolje podpiran, tembolj, ker je čisti dohodek namenjen „Društvu za zgradbo učiteljskega konvikta“. Razkladati nočemo, kaj pride v list, ker bi si s tem kratili slobodo, pač pa lahko povemo, da nam bode vedno pred očmi ugled in veljava našega stanú. Ne vabimo radi na naročbo s posebnimi obljubami in s samohvalo. Ko bi se ne zavedali, da delamo z dobro in pošteno voljo za dobro in potrebno stvar, takoj bi list po Nehal izhajati, urednik bi pa odložil breme, katero nosi mnogokrat prav težko, za katero so odločene mnogoštevilne dnevne in nočne ure.

Dragi tovariši, zavedajmo se, da smo učitelji, da imamo neki namen in imamo nalogo! Skrbeti moramo, da se ohranimo in izpopolnimo med drugimi omikanimi stanovi. Zato imamo nalogo in dolžnost, da se naobražujemo in naj lažlje nam bode pa ta cilj doseči z neodvisnim svojim glasilom!

Vsak naročnik postane pa ob enem tudi dobrotnik in podpornik „Društva za zgradbo učiteljskega konvikta“. Vzdravimo se!

Na veselo in plodonosno delovanje v novem letu 1895. Kakor dosihdob bode „Učiteljski Tovariš“ tudi v novem letu izhajal vsaki 1. in 16. dan v meseci v sedanji obliki in po sedanji ceni.

Vsem čitateljem in sotrudnikom želi veselo novo leto

Uredništvo in upravništvo.

Mrtvim tovarišem v spomin.

Da, živeli ste, pa ne zastonj,
Živeli ste za blaginjo človeštva, in:
„Gospod ne pozabi, —
Plačilo deli.“

Letošnje leto za kranjske učitelje ni bilo srečno. Neizprosna smrt naselila se je med nami ter pokosila s svojo ostro koso v enem šestnajst sotrudnikov in tovarišev naših.

Nemila smrt, kaj si vendar storila! Poglej, koliko ubozih vdov zdihuje koncem tekočega leta na grobêh svojih môž in koliko nesrečnih sirot zdihuje in plaka danes za svojim ljubim očetom, ki jim je skrbel